

gjorde opmærksom paa, at deslige Bestemmelser kunne fastholdes aldeles bogstaveligt, — saa vilde man komme til den Beshynderlighed, at almindelige Sognebaandsløfere, der løse Sognebaand fra den ene Sogneskirke til den anden, skulle netop sørge for, at deres Præst gjør Anmeldelsen og faaer Forvisning om at maatte benytte Kirken ti dligst 48 Timer forud, intet Dieblit før; og at derimod Sognebaandsløfere efter denne Lov skulle netop sørge for, at deres Præst gjør Anmeldelsen og faaer Forvisningen senest 48 Timer forud, intet Dieblit senere. Det forekommer mig at være en Beshynderlighed i to Bestemmelser, der forøvrigt staae ved Siden af hinanden og angaae et ganske analogt Forhold. Og derfor ønskede jeg at betegne, at der var et vist Tidsrum, et vist Spillerum, indenfor hvilket Forvisningen skulde søges og være tilveiebragt. Forøvrigt ligger der mig slet ingen Magt derpaa, dersom det høie Thing mener, at det er correct at vedtage en Lov i denne Form, hvorved den idetmindste synes at sige det Omvendte af, hvad der ordret staaer i den omtalte Anordning. Thi hvad Realiteten angaaer, holder jeg mig overbeviist om, at saasnart en Lov som den foreliggende er vedtaget, vil denne Tidsbestemmelse ikke faae Charakter af Noget, som der trættes eller kjædes om, men det vil give sig af sig selv, at Valgmenighedens Præst i passende Tid gjør Melding hos vedkommende Præst og faaer af ham, hvad der egentlig er det, Loven foreskriver, en Erkjendelse af, at han har forvisset sig om at maatte benytte Kirken. Det er derfor ikke min Tanke i fjerneste Maade at kæmpe for dette Endringsforslag, naar jeg blot har gjort opmærksom paa den beshynderligt afftikende Form, at af to Regler, der begge skulle gjælde for et ganske lignende Forhold, den ene vilde komme til at sige senest 48 Timer forud, den anden ti dligst 48 Timer forud. Ogsaa den Endring, som er anført under Nr. 5, er ikkun stillet for at tilveiebringe lidt større Nøiagtighed i Udtrykket. Naar der nemlig i Begyndelsen af den tilsigtede Paragraph er talt om dem, der boe i større Afstand end en Miil fra dens Kirkebygning eller Vedesal, og saa i sidste Afsnit af samme Paragraph tales om dem, „som boe i mindre Afstand end en Miil“, saa

kommer der unegtelig en tredie Klasse imellem, nemlig de, der boe i en Miils Afstand. Og skjøndt dette i Realiteten naturligtvis ikke vil føre til synderlige Vanfæligheder, synes det mig dog, da man ellers har værdiget dette Forslag at bearbejde det med særligt Hensyn til Udtrykkets Nøiagtighed, at det ogsaa fortjente, at der her toges Hensyn dertil. Derfor har jeg foreslaaet, at der paa sidste Sted sattes: „En Miil eller kortere fra dens Kirkebygning eller Vedesal“. Der er endelig at omtale Endringsforslaget Nr. 6 fra de samme 3 ærede Medlemmer, fra hvilke nogle tidligere Endringsforslag hidrørte, og som gaar ud paa, at den Betingelse skal bort, hvormed Paragraphen ender, at man maa benytte sit Sogns Kirkegaard, „saalænge Valgmenigheden ikke har skaffet sig en egen Kirkegaard“. Der er fra min Side aldeles ikke lagt Vægt paa denne Betingelse, hvorved det blot har skullet udtrykkes, hvorfor ogsaa disse Medlemmer af Valgmenigheden maatte sikres Afgang til at benytte deres eget Sogns Kirkegaard. Og selv om de Ord, der ønskes borttagne, blive staaende, ville de Paagjældende dog, saavidt jeg troer, efter nuværende Lovgivning være berettigede til at lade deres Lig flytte til Sognets Kirkegaard og lader dem begrave der, idet det er en almindelig Grundsætning i vor kirkelige Lovgivning, at der ikke er Noget imod, at man, naar det ønskes, lader et Lig flytte fra det ene Pastorat til det andet og lade Begravelsen foregaae der. Men hvis man i mindste Maade frygter for, at hine Slutningsord ville blive misbrugte, saa seer jeg ligesaa lidt som den ærede Ordfører, at der er Grund til at kæmpe for dem, men maa være enig i, at de efter Forslaget kunne udgaae.

Efterat jeg saaledes har gjort Rede for Enkeltighederne, maa jeg endnu maafee med et Par Ord berøre det Foredrag, vi hørte fra det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Jacob Jensen), og den Stilling, han indtager til Sagen, i Kraft af hvilken han fra raader det hele Lovforslag. Og saa vil jeg bede om Tilladelse til at gjøre opmærksom paa, at dette Forslag og ethvert Forslag, der forelægges det høie Thing — det være om kirkelige eller borgerlige Sager, — søvner jo ikke